

ZÂMBIND, DESPRE CLENCIU

La Braşov, la una din edițiile festivalului „Zâna ironiilor”, eram cazați la hotelul Coroana. În general, în astfel de cazuri, perechile în cameră sunt prestabilite de comun acord și, în general, Clenciu dormea în cameră cu Zarafu, acesta din urmă sforăind de zornăiau lingurițele în ceașcă, iar primul fiind surd. La ediția de care vă spun, s-a nimerit, Zarafu nefiind prezent, să dorm eu cu maestrul Clenciu, ceea ce se potrivea și de data asta, eu nefiind prea vorbăreț, deci un surd și-un mut, surzenia lui fiind discutabilă, de multe ori părând simulată, iar de muțenia mea nu puteai să fii întotdeauna sigur.

Într-o vreme , era la modă ca epigamiștii să se fălească cu unul, două sau mai multe catrene compuse în amfibrah, un ritm mai puțin uzitat în versificația românească, monoton, dar destul de pretențios, apreciat mai ales de epigamiștii cu vechime, considerând că era o performanță să compui epigramă în acest ritm,cei mai mulți realizând simple catrene lirice,melancolice. Clenciu nu cocheta cu ce era la modă, nici nu cred că se-ncurca el în teorii ale versificației, el avea stilul lui inconfundabil, avea un meșteșug nativ, tupeu, forță, aceleași calități dovedindu-le și în recitarea epigramelor sale: răspicat, direct, cu tupeu.

Eram amândoi în cameră când, timid, intră Tone, un epigramist brașovean subțiratic și reținut.

– Maestre, am două epigrame în amfibrah și aș vrea să le-ascultați... Maestrul își puse mâna pâlnie la ureche:

- Da, domnule ! Tone începu să citească în ritm de vals: pam-pi-ram, pam-pi-ram... Le recită pe-amândouă și aștepta.

Clenciu, cu mâna pâlnie:

- Da, domnule, zi !

Tone se fâstâci:

- Maestre, am două catrene în amfibrah...

- Ce, domnule ? se interesă

Clenciu.

- Amfibrah, preciză Tone.

- Antipraf ?

- Amfibrah, maestre, două catrene...

- Anti ?

- Amfi !

– Da, domnule, s-auzim! se pregăti Clenciu și-și întoarse pâlنيا spre Tone. Acesta-și reluă valsul, îl termină și așteptă răspunsul maestrului. Maestrul aștepta cu mâna la ureche. Tone îl privea pe Clenciu nedumerit. Clenciu își întoarse privirea spre Tone:

- Domnule, poanta ! N-am auzit poanta ! Tone înțelese și se retrase, deoarece, făcând parte dintre organizatorii festivalului, mai avea și alte treburi de făcut. Clenciu, depărtându-și palmele de corp, îmi aruncă o privire scurtă, ce voia să însemne : Asta-i, n-am ce să-i fac, ai văzut și tu!

Pentru Clenciu, epigrama era ca un monument, unde poanta era fruntea cu lauri, restul fiind doar un soclu frumos, indiferent că era în amfamfibrah sau în antipraf...

Mihai Moleșag

(Din volumul în pregătire „Belciugul lui Gheorghe”)